

## YERYÜZÜNDEKİ YILDIZLAR

Hayatımın en güzel yıllarını yaşıyordum. İyi bir takımda aranan bir futbolcu olmam ve de ehliyetime kavuşmak çok ama çok iyi olmuştu. On sekiz yaşında olmamıza rağmen arkadaşların çoğunda araba vardı. Ehliyetimi aldıktan bir gün sonra babama ;

- Baba , biliyorsun ya artık benim de bir ehliyetim var. Bugünlük arabayı alsam , izin verir misin?
- Oğlum, daha acemisin bugün olmaz.
- Hadi ama baba antrenmandan sonra hemen geleceğim ehliyetimle biraz hava atsam ne olur sanki.
- Hayta seni tamam ama dikkatli ol ve kurallara uy.
- Sağ ol baba , aslansın !
- Ah şu gençlik !

Antrenman çok yorucu geçmişti , arkadaşlarla dinlenmek için sahile gitmeye karar verdik. Herkes arabalara bindi ben de en yakın arkadaşım Cemal'le babamın arabasına. O gün trafik çok yoğun hava da çok bunaltıcıydı. Kestirmeden gidelim diye başka yola saptık , yavaşça ilerliyorduk , Cemal'le önümüzdeki maçlar hakkında konuşuyorduk. Cemal ;

- Lan Umut bir hafta sonra maç var ama hala hazır değiliz , kesin yenileceğiz.
- Saçmalama Oğlum ! niye karamsar oluyorsun daha koskoca bir hafta var hem merak etme ben hazırım.
- Sen her zaman maça hazırsın zaten , sen de olmasan her maçta böyle tutuşacağız. Doğru söyle oğlum senin sırrın ne nasıl atıyorsun her seferinde o kadar gol ?
- İsteyince her şey olur. Daha dört yaşımıdayken başlamış top sevdam , her maçta hırs edip atıyorum. Takım elbette önemli ama iş kendinde bitiyor aslında.
- Umut Dur! Oğlum dur !...

İşte en son duyduğum sest...Cemal'in sesi...Gözlerimi açtığımda bembeyaz bir tavan , yavaş yavaş hafızam kendine geliyordu. Hiçbir yerimi hissetmiyordum. Ne olmuştu böyle ? Cemal...

Yanı başımda yaşlı gözlerle beni izleyen annemi gördüm , bir eliyle elimi tutmuş , diğer eliyle ağzıma bastırıp ağlıyordu...

-Dinlen oğlum , geçecek her şey geçecek...

-Ben...Kaza...Özür dilerim...

-Tamam oğlum , hadi dinlen yorma kendini , düzelecek her şey...

Bir hafta sonra kendime gelebildim , tek sorun bacaklarımı hissedememem ve doğrulamamamdı. Her şeyi hatırlamıştım... En son Cemal'le ne konuştuğumu en son Cemal'in bana ne söylediğini ve kazayı... O korkunç kazayı...

Büyük bir kamyonun üstümüze doğru gelişi vardı ; gözümün önünde , gerisi karanlık... Baş-ucumdan hiç ayrılmayan annem aynı zamanda hep ağlıyordu. Ne olduğunu bilmiyordum ama kötü bir şeyler vardı.

- Anne?

- Efendim Oğlum?

- Babam , Babam nerede?

- Birazdan gelir , dışarıda işi vardı.

Babamın neden yanımda olmadığını anlayamamıştım. Bana çok kızgın olduğunu ve yüzümü bile görmek istemediğini düşünmüştüm . Kapı aralandı ve odaya giren babamdı. Rengi sapsarı , hiç görmediğim kadar bitkin ve çaresiz duruyordu.

- Baba?

Tek bir bakış vardı babamın gözlerinde ama bana bakan gözler kızgın değildi. Sadece üzgün çok üzgündü...

- İyi misin baba ? Neyin var ?

O sırada doktor içeri girdi.

- Evet , hastamızı son kez kontrol edelim. Hemşire hanım ilaçları verdiniz mi ?
- Evet doktor bey üç saat oldu.
- Tamam güzel bu ağrılarını alacak delikanlı merak etme psikolog seninle konuşacak yaşın daha çok genç , yaşayacağın çok güzel günler var , sakın umudunu kaybetme , doktor hanım birazdan konuşmaya gelir.
- Teşekkür ederiz doktor bey.
- Görevimiz hanımefendi , geçmiş olsun.

Ne olmuştu böyle...Neyin tesellisiydi bu...Ne ağrısı ne genci...Ne olmuştu bana... Odamda yatağımdayım , elimde antrenmandan çekilmiş olan bir fotoğraf , Cemal ile ben. Evet Cemal en yakın arkadaşım , geçirdiğimiz kazada hayatını kaybetmişti... Onun acısı o kadar büyüktü ki...daha fazlası canımı acıtamaz diye düşünüyordum. Ta ki diğer kötü haberi alıncaya kadar... O gün psikolog hatırlayamadığım her şeyi anlattı. Kazayı... Cemali ve bana neler olduğunu... Bacaklarımı

hissedemememin sebebi geçirdiğim operasyonmuş. Kazada kamyonun altında kalmışız. Cemal canını bense bir bacağımı kaybetmişiz. Doktorlar kesmek zorunda kalmış bunu söylemekse psikoloğa düşmüştü...Hayatın bittiğini düşündüğüm an işte o zamandı. Can dostunun ölümü ve artık bir bacağının olmayışı...Ne yapardım bundan sonra? Nasıl yaşardım? Futbol hayal olmuş bütün renklerim siyaha dönmüştü. Eski Umut olmam imkansızdı...

Çevrenin acınası bakışları , güya teselli vermek isteyenlerin aşağılamaları en çokta annemin bana her baktığında o çaresizce dökülen gözyaşları...Hayata hep biraz daha küstürdü beni... Utanılmaktan , acınmaktan sıkılmışım. Takım arkadaşlarımla bile görüşmüyor odamdan dışarı çıkmıyor sadece yazıyordum. Bir gün Annem odama geldi ve ;

- Oğlum , bugün bir seminer varmış. Bedensel engellilere özel , hazırlan da birazdan gidelim , deyip çıktı.

Gidince ne olacaktı ki...bacağım yerine mi gelecek ya da futbol hayatım...ne olabilirdi...O gün ilk dışarı çıkışımdı uzun zamandan sonra ilk gökyüzüne bakışımdı...hava çok güzeldi yanımda annem koltuk altlarımda gitmiş olan bacağımın görevini yapan değnekler vardı. Sanki herkes bana bakıyordu. Yollar ilk defa bu kadar zor gelmişti yürümek için , taşlar o kadar girintili çıkıntılıydı ki koltuk değneklerinin uçları köşelere takılıp duruyordu. İnsanların bana bakıp üzgün bir ifadeyle tekrar bana bakmaları canımı sıkıyordu. Evet farklıydım , belki bir organım eksikti ama anlıyordum bana yapılanları... İnsanlar bunun farkında değiller mi? Bir zamanlar bende onlar gibiydim ama şimdi... Neden onlar da benim yerime de düşünmüyorlar ya onlar olsaydı böyle isterler miydi aynı davranışları görmek...

Seminerin yapılacağı binaya girdik ama yol boyunca yaşamının bir engelli için ne kadar zorlaştırıldığını fark ettim. Binada merdiven çoktu ama ne yazık ki yürüyen merdiven yoktu... Sadece bir tane asansörü olan binanın seminer katına çıkmak oldukça güç olacaktı. Çünkü asansör sandalyedeki engelli vatandaşlarımız içindi ve çok yoğundu. Annem yardım etmek istedi.

- Hayır Anne, ben çıkabilirim. Çıkmalıyım...

Evet hayatı sevmiyordum , yaşamak manasızdı belki ama acınmayı da hak etmiyordum. Unutulduysak madem hatırlatırız kendimizi sözüne dayanarak tutundum değneklerime , onları benim gücüm çıktım , çıktım ve çıktım. Seminerde engelli ailelerin ne hissettiklerini , bir engellinin nasıl yaşaması gerektiğini , neler yapabileceği anlatıldı. Anlatan kişi engelli değildi. Bir an nasıl anlayabilir bizi , hiç yaşamadığı duyguları nasıl anlar insan. Ben anlıyor muydum böyle olmadığım zaman , hiç düşünmedim sanırım bir gün benim de bir engelli olabileceğimi hiç düşünmedim. Seminer yorucuydu. Girişi de , çıkışı da... Annem arkadaş bile edinmişti o seminer de. Kadının çocuğunun da iki bacağı yoktu , benden beş yaş büyüktü. Bacağımı kaybettikten sonra ilk edindiğim arkadaşım Murat. Annesiyle bize sık sık gelirlerdi. Hayata bakışı benimkinden farklıydı o doğuştan engelliydi. Bir gün bana ;

- Neden Bu kadar karamsarsın?
- Nasıl olmayayım...Bilmiyorum aslında neden olduğunu ama sanırım var olan bir şeyi kaybetmek daha fazla acı veriyor olmalı.

- Belki de ama yaşama sarılman gerek bundan sonrası için kendine şans ver, eksikliklerin olabilir , yapamadıklarında ama yapabildiklerinde var bunu keşfet.

Muratla sohbet etmek bana güven veriyordu , bir sürü arkadaşı vardı her gün başka aktiviteler yapardı , en çok resim yapmayı severdi.

- Umut , yarın ünlü bir ressamın sergisi varmış. Gidelim mi?
- Bilmem ki ya , aslında ben gelmesem.
- Hadi be oğlum , evde sıkılmadın mı artık. Senin de hoşuna gidecek , benim hatırım için.
- Tamam , tamam bakarız.

Serginin yapılacağı yere varmak üzereydik. Yolda yürümek hala zor geliyordu bana , Murat içinde zorluklar vardı. Otobüse binmek onun için büyük bir engeldi. Hele de şu yollar... Sanki biz engelliler yokmuşuz gibi... Yaya yolundan gitsek kaldırım bitimlerinden inmek Murat için ayrı bir engeldi... Neyse ki serginin yapılacağı yer giriş kattı kolayca girdik içeri. Uzun zamandan sonra ilk defa bu kadar eğleniyordum. Resimden pek anlamam ben , Muratsa her şeye sanatsal bir yorum katıyordu. Ortam farklıydı ama aynı zamanda zevkliydi de. Resimlere tek tek bakarken gözüme biri çarptı... Simsiyah saçları ve beyaz teniyle çok dikkat çekiyordu , o kadar çok dalmışım ki ona bakarken Murat ;

- Şiiiiiişt ! Oğlum sana diyorum , Ohoooo ! dinlemiyorsun ki beni , kime bakıyorsun sen?
- Hı ! Hı ! Yok bir şey ya dalmışım.
- Belli belli.

Etkilenmişim , bir grup kız topluluğuydu ama sadece o parlıyordu aralarında... Bir an göz göze geldik hiç kıpırdamadan ne kadar kaldık bilmiyorum ama aşık olmuşum sanırım... Seminer çıkışı karşı karşıya geldik , Murat ;

- Aaa Kader , merhaba nasılsın ?
- Sağ ol Murat iyiyim , peki ya sen ?
- Bende iyiyim , sizi tanıştırayım arkadaşım Umut , bu da Kader.

Tam elimi uzatacaktım ki Kaderin bir kolunun olmadığını fark ettim. Bana diğer elini uzatarak

- Merhaba Umut , tanıştığımıza memnun oldum.
- Merhaba , bende memnun oldum Kader.

Hiç böyle olmamışım , o kadar güçlü ve güvenli duruyordu ki bir kolunun yokluğu onda pek bir etki yaratmamış gibiydi . Ona baktıkça içimde bir şeyler hareket ediyordu. Grup olmuşuk Murat , ben ve Kader. Murat anlamıştı etkilendiğimi ve bu yüzden genelde yalnız bırakırdı bizi. Bir gün sahilde yürüyorduk.

- Sence hayat adil mi ?

- Neden soruyorsun şimdi bunu ?
- Bilmem , şu an ben koşmak isterdim... Yani benim böyle olmam adil mi ?
- Umut , baksana bir şu denize uçsuz bucaksız , sonu görünmüyor . Tıpkı bizim hayatımız gibi... Sonu belli değil . Biz yaşayacaklarımızı bilmiyoruz ama yaşadıklarımız değil mi bizi canlı tutan. Evet , bir bacağın yok ama diğer her şeyin tam o ufacık bir eksikliğinden neden bütün organlarını suçluyorsun , kendine haksızlık ediyorsun . Bak etrafına sence tam gibi gözüken yani engelli olmayanlar bizden farklılar mı ? Belki görünüşte evet ama ya engel kalplerindeyse... Yaşaya biliyorsan ve istediklerini azimle yapabiliyorsan engelli değilsin demektir . Engellenenler olsa dahi pes etme .

Bu sözleri gün boyu düşündüm. Kader nasıl da güçlüydü böyle oda kolunu sonradan kaybetmişti ve yüzmek onun tutkusuydu. Vazgeçmemiştii... Bense hemen pes etmiş bırakmıştım hayallerimi . O kızı her gördüğümde yaşamının manasını anlıyor onu taktir ediyordum.

Kadere futbol hayatımı anlatmıştım oda bana yüzme sporcusu olduğunu. Ben pes etmiştim o ise hala antrenmanlara gidiyor , engelli arkadaşlarıyla birlikte hayallerini gerçekleştirmeye çalışıyordu . Beraber bir sürü araştırmalar yapmaya başladık . Engellilerin eğitimi , istihdam edilmesi , yaşam şartları , teknoloji her şeyi onunla öğrendim onunla bilinçlendim. Evet yaşıyordum , aşık olmuşum ve engeliydim . Ama engelimi aşmaya artık hazırdım . Bundan sonrası için , hayatım için başarmalıydım . Artık neredeyse hiç evde durmuyordum. Engellilere özel bir internet cafesin de arkadaşlarla araştırmalar yapıyor ve bir çok yere üye oluyordum. Muratla beraber spora başlamaya karar verdik . Ben futbol oda basketbol. Heyecanım artmıştı , kalbim çıkacaktı sanki... Başara bilecek miydim ? Tekrar yaşamının keyfine varabilecek miydim ?

Beş sene geride kalmıştı , mutluydum hem de çok... Sevdığım kızla nişanlanmış , iyi bir takımda aranan futbolcu olmuşum tekrar. Her golüm hayata atılan zafer çığılımdı ve her golüm Cemali anmamdı...Ayaktaydım Dim dik azimle yaşıyordum engelsizce . Gözümde her şey farklılaştı , ailemin bana bakışı bile değişmişti sanki , çaresizlik yerine gurur vardı o gözlerde bir gün babam ;

- Biliyordum.
- Neyi biliyordun baba ?
- Oğlumun yaşama tutunacağını. O gün kaza günü yalnız bırakmıştım seni . Hatırlıyor musun ?
- Evet...
- Cemalin naşı kalkıyordu , oraya gitmiştim. İşte o zaman sadece bir bacak dedim yıkılma İsmail yıkılma , oğlun hayatta ve tekrar yaşama tutunacak dedim.
- Gözümde iki damla yaş süzüldü , babama saygım sonsuzdu ama ona olan inancım kat be kat artmıştı . Aslında babam hep yanımdaydı , beni hiç yalnız bırakmamıştı .

Evet ben Umut ! koltuk değneklerini sandalyenin yanına koymuş temiz bir sayfaya hayatımı yazmakla meşgul olan ben. Engelsizim , yapabildiklerim ve başarabildiklerim var , mutlu bir

yuvam , tap tatlı iki tane kızım var .

- Umut gelsene artık , hadi ama geç kalacağız sanki benim ödül törenim.
- Geldim geldim ah Kader ne zaman acele etmekten vazgeçeceksin acaba ?
- Kocacığım dünya şampiyonu olan bir futbol takımının antrenörü ve bugün ödül alacak hiç boşuna bugün vazgeçemem.

Eşimle ben hayata azimle tutunmuştuk. O milli yüzücü bense ünlü bir antrenör olmuştum.

Biz engelliler yıldızız yeryüzünde , gündüz çıkmaz dışarı korkarız . Sayımız fazladır aslında parlamak için sebepler ararız , görmez belki çoğu kişi bizi ama varız aslında. Kader ve Umut parlayan yıldızlardan sadece ikisiyiz.

“ Parlamak için hayatta , engelleri aş ilk başta . “